

[Paul Holt.]

nes Arrestation foregik der Episoder, som trænger til en nærmere Undersøgelse. Jeg tillader mig i den Forbindelse at spørge den højtærede Finansminister, hvad man fra Myndighedernes Side har gjort i Anledning af den daværende fungerende Chef for Korpset, Kaptajn Ørsted Petersens Optræden ved denne Lejlighed. Efterhaanden som de arresterede Grænsegendarmere blev bragt til Frøslevlejren, meddeltes det, at den fungerende Chef efter sin egen Arrestation kørte rundt med Tyskerne, var dem behjælpelig med at finde Gendarmernes Boliger og opfordrede dem til at overgive sig til Tyskerne. Har dette sin Rigtighed? Selve denne Handling maa betegnes som uværdig for en dansk Mand, der tilmed var Chef for et Korps; og naar man saa tænker paa, hvad Gendarmene senere blev udsat for: Deportationerne til Tyskland, de mange der døde dernede, de Lidelser, de var udsat for — der er ingen anden særlig Gruppe blandt de deporterede Danske i Tyskland, der har saa stort et Dødstal som Grænsegendarmene —, saa kommer denne Handling af en Korpschef til at staa i et endnu grellere Lys.

Gendarmeriet har et berettiget Krav paa at faa Klarhed over, hvad dets Opgave skal være i Fremtiden. Ønsker man, at Korpset skal have militære Opgaver, bør det bestemmes klart, hvori de skal bestaa; dets Uddannelse maa tage tydeligt Sigte herpaa, og dets Kommandoforhold maa i saa Tilfælde allerede i Fredstid ordnes i Forbindelse med den almindelige militære Kommando i Grænseegnene.

Endvidere maa de Gendarmere, der paa Grund af Alder maa betragtes som uegnede til direkte militær Indsats, have Sikkerhed for at kunne opnaa Stillinger inden for andre Omraader af Statsadministrationen. 90 pCt. af Korpset skal være i Alderen 40—65 Aar. Der er i Øjeblikket 345 Mand, som skal bevogte en 140 km lang Grænselinie; det siger sig selv, at det vil være vanskeligt at samle dem til en virksom militær Indsats. Uanset hvorledes man militært vil ordne deres Stilling, vil de fremdeles kunne øve en god Tjeneste i Efterretningsvæsenet, hvilket ogsaa blev bevist i Tiden indtil 9. April.

Inden for Korpset er det et almindeligt Ønske, at dette skal overtage alle de egentlige Grænsekontrolopgaver, i Stedet for at disse som nu deles mellem 3 forskellige: Toldvæsen, Politi og Gendarmere.

Ved en eventuel Nyordning af Korpset bør man ogsaa tage dets Medlemmers lønsmæssige Placering op til Revision, I

den Henseende er det almindelige Ønske, at man bliver ligestillet med Politiet, og det maa vel siges at være rimeligt, hvis Korpsets Funktion skal være rent politimæssig.

Grænsegendarmene har siden Arrestationerne i September 1944 været udsat for en saa haard Belastning, at man med Rette kan vente, at Ønsker fra dem vil blive mødt med Velvilje baade i Folket og hos de Myndigheder, der har deres Skæbne i deres Haand.

Til Slut nogle almindelige politiske Bemærkninger med Hensyn til Sydslesvig.

Fra alle Sider er det udtalt, at man vil gøre alt, hvad man formaar, for at støtte Danskheden i Sydslesvig — ja, man kan endogsaa høre Udtalelser som denne: alt, hvad der staa i menneskelig Magt, skal blive gjort. Det er nu paa Tide, at man faar Klarhed over, hvori denne Støtte skal bestaa. Det gælder ganske simpelt Liv eller Død for Danskheden dernede.

Det maa staa enhver klart, at en saadan Hjælp ikke blot kan bestaa i finansiel Støtte til kulturelt Arbejde; det er nødvendigt, at der sker en aaben diplomatisk Aktion. Uden en diplomatisk Aktion er en Hjælp til det kulturelle Arbejde umulig. En saadan diplomatisk Aktion maa nødvendigvis have til Formaal at faa anerkendt, at Sydslesvig er et dansk Interesseomraade.

Det gaar efterhaanden op for flere og flere, at Afgørelsen af Sydslesvigs Skæbne vil faa en vidtrækkende Indflydelse paa Stillingen i Nordslesvig og derigennem for hele det danske Folk. Fortsættes den nu begyndte Udvikling i Sydslesvig, vil Presset mod Grænsen blive stadig stærkere.

Det er indlysende, at et dansk Krav maa være ledsaget af et dansk Tilbud. Det er ganske usandsynligt, at de Allierede vil paatage sig et Ansvar for, at vore Ønsker kan imødekommes, hvis vi ikke samtidig tilbyder at tage et Medansvar. Stillingen er nu saa alvorlig, at vi alle maa kunne samles bag Regeringen, naar den foretager den fornødne aabne diplomatiske Aktion uden Hensyn til forskellig Opfattelse angaaende denne Landsdels statsretlige Fremtid. Det er jo ikke voldsomme Forholdsregler, der kræves af os nu, for at yde en effektiv Hjælp til vore Landsmænd Syd for Grænsen. Det er kun en diplomatisk Aktion, men skal den lykkes, maa vi være villige til om fornødent at understøtte den med en økonomisk Aktion ved at paatage os maaske endogsaa betydelige Byrder. Kun derigennem kan vi i den givne Situation